

Kinek a pénze, kinek az egészsége?

2023 szeptember 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

3

Átlag: 3 (1 szavazat)

Mérték

Biztos, hogy a lufi nem fújható tovább - Huth Gergely nagyszer? írása.

Nagy kérdés, hogy mekkora szerepet kapjon a magánszféra az egészségügyben

– Vége annak a gyakorlatnak, hogy a közegészségügy egyfajta ingyenes véd?hálója lesz a magánegészségügynek, a magánbiztosítóknak helyt kell állniuk az esetleges szöv?dmények kezeléséért, ennek ellenértékét ki fogjuk számlázni – mondta Takács Péter, a Belügyminisztérium egészségügyért felel?s államtitkára a Portfolio Private Health Forum 2023 nev? konferencián a múlt héten. Tehát egy olyan helyen, ahol a legkevésbé szeretne ilyesmit hallani a közönség. Az államtitkár – a címadásokból láthatóan némiképp meghökkenve a ballib sajtót – olyan morális kérdéseket piszkált meg, melyekr?l a mai nehéz gazdasági helyzetben el?bb-utóbb itt a polgári oldalon is ?szintén kell beszélni.

Jelesül: a nyugati világból jöv? gyógyítási eljárások egekbe, s?t a Tejúton túlra szök? költségeit ki és mib?l fizesse ki. Hiszen ma egy sajnós nagyon is gyakran el?forduló daganatos betegség kezelési költsége alaphangon több tíz millió forintba kerül. Tehát egy átlagos magyar, becsületesen járulékot és adót fizet? polgár egész élete során nem ró le annyi közterhet, ami egy ilyen ellátásra elegend? lenne. Nem is beszélve a potyautasok hadáról, akik indokolatlanul csak a minimálbér után adóznak vagy még úgy sem, de szintén jogosultak az állami egészségügy szolgáltatásaira. (Itt természetesen nem az önhibájukon kívül járulékfizetésre képtelen honfitársainkra gondolok.)

Hosszan lehetne sorolni a méregdrága egészségügyi ellátások bizarr példáit, ehelyett inkább csak megállapítom, hogy miközben a magyar állam a protokoll szerint igyekszik az elérhet? legjobb eljárásokat finanszírozni egy-egy betegnek, az egészségkassza ezt a járulékokból képtelen kigazdálkodni, így az általános és ingyenes egészségügyi ellátás finanszírozása lassan az ország legnagyobb közös vállalkozásává válik. Mindeközben az orvosi ellátásra szoruló emberek a legkülönfélébb tapasztalatokat gy?jthetik be az egészségügyben: a nagyon jótól a szervezett kivégzésig bezárólag. Csak a közelmúlt személyes példáiból kiindulva: tavaly decemberben egy apró sérülésem brutális fert?zéshez vezetett, így a Honvédkórházban kötöttem ki. A PestiSrácokon meg is írtam, hogy a fapados körülmények ellenére milyen példásan lelkiismeretes ellátást kaptam – nemcsak én, de az osztályon fekv? többi sorstárs is. Míg nem sokkal korábban szeretett kollégánk úgy hunyt el Buda – és alighanem az ország – egyik legrosszabb, hírhedt kórházában, hogy a fejsérülése után a legalapvet?bb vizsgálatot, a filléres CT-t nem végezték el rajta. Amikor meg igen, [akkor már kés? volt](#).

Kollégáim, barátaim, családtagjaim is meger?sítik: Magyarországon az ember könnyen els? rangú kezelést kaphat, de az is el?fordulhat, ami az egyik mostohább sorsú dunántúli vármegyénkben zajlik, hogy még a röntgenért és a laborvizsgálatért is a szomszédos magánrendel?be tessékelik át a súlyos beteget. Illetve megtörténik, hogy nagy anyagi meger?ltetés árán magánkórházban kell elvégeztetni az életment? m?tétet, mert a f?város összes kórházi ügyelete épp a végét járja. A tágabb köreimb?l és a külföldön él? ismer?sökt?l begy?jtött tapasztalatok azért úgy összegezhet?k, hogy itthon az utóbbi években inkább jut jó és lelkiismeretes ellátáshoz az ember, mint rosszhoz. Szégyenkezünk sem kell: a briteknél például simán hagyják felfordulni a megfelel? biztosítással nem rendelkező delikvenst, de Amerikában is sántikálhat haza az amputált beteg, rögtön a m?tét után, ha nem kell?en luxuskategóriás az egészségbiztosítása.

Joggal merül tehát fel a kérdés, hogy mekkora szerepet kapjanak a magán-egészségbiztosítók és a privát szolgáltatók az egészségügyben. Illetve az ott ellátott betegek után átengedje-e az állam a járulékbévételeket.

Vegyük itt újra el? a daganatos betegek példáját: az egyik budai egészségközpont rákbetegeknek 22 és 45 ezer forint között kínál egy kis odafigyelést. A szakorvosi konzultációtól a telefonos leletkonzultációig. Mindannyian tudjuk, mir?l van szó: a drámai élethelyzetbe került beteg szeretné megtudni, hogy mi áll a papíron, de az állami ellátásban csak napok-hetek múlva fogadják. Tehát – olykor ugyanannál a doktornál – inkább kipengeti a privát vizitdíjat, ám meggyógyítani (jó esetben) nem a magánklinikán, hanem a közkórházban fogják, több tíz millió forintos költségen. A példák sora itt is hosszan folytatható.

Egy nagyszer? orvos, néhai Svébis Mihály, a Kórházszövetség volt elnöke és a Bács-Kiskun Megyei Kórház egykori f?igazgatója a székelyföldi Oklándon egy pohár szilvapálinka mellett magyarázta el nekem, miért

okoskodom rosszul, amikor azt állítom, hogy a társadalombiztosítási finanszírozás mindenki után jár, függetlenül attól, hogy állami vagy magánellátásban gyógyítják az embert, s egy ilyen félig privát modell csak versenyre kényszerítené az állami egészségügyet is. ? világított rá, hogy szakadéknyi különbség van egy poszt-socialista, feltörekv? európai ország polgárainak fizet?képessége és az egészségügyi ellátás valódi költségei között.

Azaz a fels? tízezer elitjén túl képtelenség olyan (akár járulék-visszatérítéssel kombinált) biztosítást alkotni, amit a magyarok szélesebb rétege meg tudna fizetni, és amib?l egy komolyabb betegség gyógyítását egy magánklinikán finanszírozni lehetne. A felel?sséget a sor végén tehát mindig az állam vállalja, s a többi ellátásra jogosulttal szemben ordító igazságtalanság volna, ha a magánegészségügy révén az ellátás olcsóbb szakaszaiban egyesek el?nyhöz jutnának, miközben a gyógyításuk dönt? részét éppúgy az adófizet?k közössége állná.

A magánegészségügy mégis létezik, betiltani, kiiktatni nem lehet és nem is érdemes. S?t ha sikerül kiküszöbölni a Takács Péter államtitkár által is felrótt átfedéseket, jó is, hogy van. Hiszen ma a kisebb kezeléseikért fizetni hajlandó réteg a szakorvosi rendel?k és a kórházi ambulanciák tömött váróit mentesíti. Egészen addig, míg az állami finanszírozás nem vándorol át a magánszférába – ott kezd?dnek a fent ecsetelt bajok.

Orbán Viktor kormánya tizenhárom éve igyekszik megbirkózni az egészségügy ránk hagyott cs?dtömegével, és ebben a legkevésbé sem partner a funkcióját félreért?, pitiáner zsarolásra szakosodott Magyar Orvosi Kamara. A kamarának például ahhoz sincs egy szava sem, hogy a magyar orvosok az idén januárra kiteljesedett impozáns béremelésért valóban megdolgoznak-e, s mit kérhetne számon rajtuk a fenntartó. Hiszen sokan, akik önfeláldozóan dolgoztak eddig is, ma alaposan megdolgoznak a nettó egy-, de akár két és fél milliós fizetésükért, míg mások ugyanezért a pénzért a lábukat lóbálják, és alig várják, hogy megkezd?djön a délutáni fusimel?l. Örömmel, hogy sikerült megállítani az orvosok elvándorlását, de senki – akinek nem inge, ne vegye magára – nem sért?dhet meg az elvárások fokozásától.

Láttuk, hogy a Gyurcsány–Kóka-féle eszetlen privatizáció hova vezetett a 2010-es években: kifosztották a tb-kasszát, lezüllesztették az ellátást, kiszervezték és átjászották a sok évtizedes er?feszítésekkel felépített kórházainkat, miközben vizitdíjjal és napidíjjal macerálták az embereket. Retinánkba égett a sajtófotó, amint az ápolók a kórházi bankautomatához tolták a sztrókot kapott öregasszonyt. A privatizációs ?rületnek pedig nem túlkapása, hanem emblematikus és jellemz? esete volt a Hospinvest-botrány, ahol politikai b?nöz?k sok milliárd forintot nyúltak le a Heves megyei kórházak privatizációja után, a betegek után folyósított állami finanszírozást pedig – ahogy mondani szokás – a sajátjukként kezelték.

A cs?dbe jutott intézményeket aztán az Orbán-kormányoknak kellett helyrehozni. Isten mentsen tehát egy újabb privatizációtól, az egészségügy mifelénk maradjon els?sorban közszolgáltatás.

Nem véletlen az sem, hogy a kormány ma Pintér Sándor pallosa segítségével, készenlétbe helyezett kórházparancsnokok és központi beszerzések révén próbál (több-kevesebb sikerrel) rendet vágni a különféle beszállítóhiénák és érdekkörök között.

Forró krumpli tehát az egészségügy reformja, sokan megégették már magukat vele. Ellenben az is biztos, hogy a lufi nem fújható tovább gondtalanul, el?bb-utóbb választ kell találni a címben is feltett kényes kérdésekre. Harcos el?dei után Takács Péter is nagy fába vágja a fejszéjét. Mindannyiunk érdeke, hogy az ki ne csorbuljon.

Huth Gergely - www.magyarnemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyaláztáról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló